

Vízkereszt után IV. vasárnap

K.K.T. Amióta elhangzott Isten teremtő szava, amióta emberek és állatok sokaságával népesítette be Isten ezt a sáros földgolyót, minden teremtett élőlény szakadatlan változáson megy keresztül. Változunk mi emberek, ezt látjuk napról napra, évről évre. De változik körülöttünk a természet is. A szép verőfényes napra megjön a koromsötét éjszaka, a viharra a szélcsend, zivatarra a nyári napnak mindent megérlelő melege, tikkasztó szárazságra az üdítő, életet adó eső. Változik az ember, változik a nemzetek élete. Szerencsétlenség és áldás, szenvedés és öröm, betegség és egészség, ifjú- és öregkor, élet és halál egymást követik, örökös változásban.

Ilyen változás állott be hirtelenül a Genezáreti tenger fölött is. A most fölolvastott evangélium tanúsága szerint, a tengervíz sima tükrét egyszerre szélvész korbácsolja fel, és teszi előbb fodrossá, majd háborgóvá. A viharban ott találunk egy hajócskát tele utasokkal, akik erejüket megfeszítve veszik fel a küzdelmet, hogy megmeneküljenek az őket már elnyelni készülő hullámoktól. Csak egy utas nem gondol a veszélyre, pedig az ő élete a legfontosabb, a legdrágább az emberiség számára. Nyugodtan, a tiszta lelkiismeret nyugalmával alszik a hajó hátulsó felében. Ez az Utas, az Úr Jézus. Kezdetben nem költik fel, hiszen bíznak önmagukban, erős férfiak ők, akik életük nagy részét halászással a nyílt tengeren töltötték. De ez a mostani vihar mindennél rettenetesebb. Itt emberi segítség, az erős férfi izmok munkája már nem segíthet. És ekkor fölhangzik a kétségbeesett kiáltás: Uram, szabadíts meg minket, mert elveszünk! És az Úr, aki ura a mindenség erőinek, aki törvényt szabott a természetnek, fölemelkedik és első szava nem a segítség, hanem a dorgálás: mit féltetek kicsiny hitűek! Aztán kiterjeszti kezeit háborgó tengerre, mire elülnek a hullámok, és marad a víz felszíne továbbra is sima tükör, melyben a játszó napsugár megtörik.

Mit féltetek kicsiny hitűek! Hiszen fogtok ti még ennél nagyobb vihart látni. Ige, nagyobb vihart is ennél.

K.K.T. Az élet egy nagy tenger, melynek vizén evez millió és millió ember, millió és millió család kisebb-nagyobb hajója, de ezen a tengeren evez a Krisztust követő emberiség nagy hajója, az Egyház.

Amint a Genezáreti tenger vizén úszó hajó körül is volt a víz csendes és háborgó, úgy az Egyház hajója alatt is volt idő, amikor viharzott a tenger. Ilyen viharos tengeren indult el hódító útjára néhány evezős, 12 apostol, pár száz hívő sereg volt a személyzete. De elindult a hajó. Érkezését mindenütt kitörő vihar fogadta. Háromszáz éven át tombolt

a fergeteg szinte egyfolytában, és ennek a viharnek bődületében tíz császár, tíz embernek csúfolt szörnyeteg ostromolta pokoli dühével a hajót, tűzzel-vassal irtotta ennek a hajónak legénységét, Jézus nyáját, az Anyaszentegyházat. A kormánynál ott állt Péter, Krisztus állította oda kormányosul. Amikor pedig 67 június 29-én kidőlt a közdelemből az első kormányos, mert Néró császár kegyetlen dühe keresztre feszítette, jöttek a többiek mind sorra, átvették a kormányrudat, vezették a hajót tovább és tovább. Egymástán 30 kormányos, 30 pápa szenvedett vértanúságot, mégis mindig volt ember, aki a megüresedett helyet bátran, félelem és remegés nélkül átvegye, olyan időben, amikor a tenger legjobban tombolt. Fülükben csengett a Genezáreti tavon elhangzott kiáltás: Mit féltek kicsiny hitűek! Bízatok bennem, én meggyőztem a világot! Én veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig.

A küzdelem folyt. Szinte úgy látszott, hogy a komor felhős ég végképp beborult a hajó felett, a hullámok még egyszer összecsapnak és végképp sírjukba temetik a hajót bátor utasaival, evezőseivel és kormányosával együtt. Már az emberi erő nem bírta a pusztítást. Akkor jött a kiáltás. Oroszlánok elé a keresztényekkel! A cirkuszok vasrácsos ajtajai megnyíltak, kiéheztetett oroszlánok vérfagyasztó üvöltéssel vetették magukat a cirkusz homokján térdelő keresztényekre. Voltak köztük aggastyánok, de voltak életük virágában levő ifjak és hajadonok, erős férfiak és asszonyok, de voltak ártatlan gyermekek. Néhány perc iszonyú látvány és az imént imádkozó csapatból csak ruhafoszlányok és szétmarcangolt csontok mutatják, hogy itt nemrég emberek voltak. Vérüket gyorsan felitta a cirkusz porondja. De a hajó utasainak száma mégis egyre több. Mintha csak a földbe szivárgott vér gyökeret vert volna és gyümölcsöt hozna tízszerest, százszorost. A hajónak ismét utasai vannak. Többen, sokkal többen mint a vihar előtt.

És megindul újra a fergeteg. Elevenen zsákba varrni, a tengerbe dobni őket, hangzik a parancs. Szurokba mártani és meggyújtani őket, hangzik az újabb parancs és nyomában a világ legborzalmasabb tűzijátékában gyönyörködhet a pogány csőcselék. Róma utcát éjjelenként a keresztények szurokba mártott elevenen égő százainak fáklyája világítja be. A csőcselék ujjong, pokoli gyönyörrel élve a látványt, míg a megmaradt kis csapat, a hajó kis számú legénysége, a maroknyi keresztény rémülten menekül a föld alá ásott üregekbe, ahol úgy gondolja biztonságba lehet, a vihar nem ér el oda. És íme, a római császár megfizetett spicliei oda is behatolnak. Iszonyatos dühvel vetik magukat a reszkető kis csapatra, fölráncigálják őket, hogy újra hallják a pogány tömeg vérszomjas kiáltását: halál reájuk! De hallják túlfelől a Genezáreti tó partjáról a biztatást: mit féltek

kicsiny hitűek! Aztán mennek osztozni elődeik sorsában. Aztán néma, nagy csend. Vége mindennek! Az egyik császár már érmet, pénzt is veret a keresztények kiirtása emlékére.

Valóban vége mindennek? Úr Krisztus! Hogyan mondhattad: mit féltek kicsiny hitűek? Hát félelmünk nem volt megindokolt és alapos? Lám a hajó végképp elmerült utasaival együtt?! Hogyan mondhattad: Én veletek vagyok a világ végezetéig. Hiszen nincs vége a világnak, de hajód elveszett?

A kétségbeejtő csendben megszólal Krisztus – megismétli a felhívást: mit féltek kicsiny hitűek – keze pedig egy irányba mutat, ahonnan a hullámok közül előtűnik az elmerültnek hitt hajó, diadalmasa áthalad üldözői: - Heródes, Néro – sírja felett, árbocán a fénylő keresztel: fedélzetén millió és millió utasával, homlokzatán a felirattal: mit féltek kicsiny hitűek!

K.K.T. Az evangéliumi szakasz felolvasása után talán sokak lelkében felmerült a kérdés: miért dorgálta meg Krisztus a kétségbeesett utasokat. Nem volt jogos félelmük, amikor már-már elmerültek. Az elveszéstől való félelem jogos volt, és nem is ezért kapták a dorgálást. Az Úr Jézus azért feddi meg tanítványait, mert nem volt elég erős az Ő isteni mindenhatóságába vetett hitük. Hiszen tudhatták – Jézus előbbi csodáival megmutatta nekik – a hajón nem csak ők, gyenge emberek vannak, hanem köztük van a mindenható, a mindenkinek és mindennek parancsoló Isten - Mit féltek kicsiny hitűek!

Veletek az erős Isten, és nincs okotok a félelemre. Veletek az Úr, a Teremtő, és nem hagy cserben titeket, csak benne bízzatok, higgyétek, hogy megsegíthet és nem fogtok csalódni soha sem. Ámen

Kőröstarján, 1965. január 31.